

POVEȘTI DIN TĂRÂMURILE ÎNDEPĂRTATE

CURAJUL ESTE MAGIE sau despre Mara și un ajutor mai puțin obișnuit

Mara este o fetiță blondă și mărunțică de statură, care merge tot timpul de mână cu bunica ei prin parc. De fapt, nu, nu cred că

POATE VĂ ÎNCHIPUIȚI CĂ ERA O
CARTE CA TOATE CĂRȚILE, DIN
ACELEA CU FOI LUCIOASE, POZE
COLORATE ȘI LITERE MARI,
PENTRU COPII. EI BINE, NU. ERA O
CARTE, CUM SĂ VĂ SPUN, POATE
NU AȚI MAI AUZIT, O CARTE CARE
SE SCRIE SINGURĂ.

e mărunțică, așa mi se pare mie ca om mare. E o fetiță ca toate fetițele de vârstă ei, doar că nu se joacă niciodată cu alți copii. Stă pe bancă și răsfoiește o carte pe care apoi i-o dă bunicii să o citească. Ieri am auzit-o spunându-i fetei:

- O să vezi, la școală e frumos, sunt mulți copii, iar doamna vă va învăța să scrieți și să citiți.

Mara nu părea prea încântată, ba chiar mi s-a părut că văd o lacrimă alunecând din ochisorii ei albaștri, pe care însă și-a șters-o repede și s-a uitat în jur să se asigure că nu a văzut-o nimeni. Asta mi s-a părut cel mai ciudat la Mara și eu am cunoscut multă lume, și oameni mari și copii, dar pe nimeni pe care ideea de a merge la școală să îl sperie atât de tare. Apoi, mi-am dat seama ce era cu Mara: ei îi era frică de tot: și de cățele din parc și de leagăne și chiar de școală. Când trecea un câțel pe lângă banca unde stătea cu bunica, Mara își trăgea picioarele sub ea și se uita în altă parte ca nu cumva câțelul să se oprească. Apoi se uita după el și dacă se întâmpla să se oprească pe alee, nu îl scăpa din ochi până când nu se îndepărta. O dată, o fetiță a venit să o cheme să se dea în leagăn și Mara și-a retras mâna și i-a spus:

- Nu vin, e periculos! Din leagăn poți să cazi, mai ales dacă te dai tare.

- Dar nu ne dăm tare! i-a răspuns fetița entuziasmată. Putem să fim prietene.

CURAJUL ESTE MAGIE

Dar Mara a dat din cap, s-a uitat în altă parte și a tăcut.

Într-una din zile, pe când citeam o carte cu dragoni – mie îmi plac foarte mult dragonii și poveștile lor... și unicornii îmi plac, dar dragonii sunt preferații mei – am simțit privirea Marei deasupra mea. Tocmai citeam despre Smog cel Mare și, credeți sau nu, eram chiar la pagina cu imaginea lui. M-am gândit că Marei i-ar plăcea de Smog și m-am dat într-o parte, sperând că Mara și bunica se vor așeza lângă mine. Ei bine... și s-au așezat - Mara între mine și bunica. Nu prea știam dacă ar fi fost frumos să conversez cu ele sau mai politicoasă ar fi fost să îmi văd de lectură. Vedeți voi, niciodată nu știi ce e mai bine să faci în situații din astea. Dar Mara era în mod clar curioasă și se tot foia, încercând să vadă coperta când dădeam pagina sau se uita discret la poze și simțeam cum îi freacă picioarele sub bancă de nerăbdare. De abia aștepta să vadă ce e pe pagina următoare.

Apoi s-a întâmplat ceva care, drept să vă spun, m-a lăsat cu gura căscată. Am crezut că o să cad de pe bancă de uimire. Ce credeți că m-a întrebat Mara?

Dar, mai întâi să vă spun despre cartea pe care o citeam. Poate vă închipuiți că era o carte ca toate cărțile, din acelea cu foi lucioase, poze colorate și litere mari, pentru copii. Ei bine, nu. Era o carte, cum să vă spun, poate nu ați mai auzit, o carte care se scrie singură. Uneori, se și rescrie, pentru că în Tărâmurile Îndepărtate, timpul se poate da înainte și înapoi. Și dacă se întâmplă ceva rău, timpul e dat

înapoi repede, atât de repede încât oamenii nici nu își dau seama. Dar asta e treaba piticilor care au grijă de marele ceas, iar noi vorbim aici despre dragoni. Dragonii sunt niște ființe minunate, cele mai înțelepte viețuitoare ale Tărâmurilor Îndepărtate și ei sunt primii care s-au întâlnit cu oamenii de demult. Smog este regele dragonilor, de aceea i se zice și cel Mare, iar el este cel care a creat cartea dragonilor. V-ați dat seama! Cartea din care citeam eu când Mara și bunica s-au așezat pe bancă lângă mine. Și acum, dacă v-am plictisit cu povestea despre carte, dar ați aflat că timpul se poate da înainte și înapoi, puteți să ignorați istorisirea și să vă duceți înapoi la momentul în care am exclamat „Ce credeți că m-a întrebat Mara?”.

Ei bine - și acum revenim în prezent - Mara m-a întrebat:

- El e Smog, nu-i așa?

Dragii copii, acum vă dați seama de ce sunt atât de uimită? De unde să îl cunoscă Mara pe Smog? Smog trăiește în Tărâmurile Îndepărtate. E drept, că din când în când vine pe Tărâmurile Oamenilor, dar nu la copii, ci la Meșteri și le povestește despre... de fapt, nu, nu știu despre ce le povestește, ar însemna să vă spun o poveste inventată de mine, iar timpul ar trebui dat înapoi pentru că nu ar fi ceva adevărat și tot ceea ce nu e adevărat nu e bun. În sfârșit, pe scurt, Mara NU AVEA CUM să îl cunoscă pe Smog și cu atât mai puțin să îi știe numele.

- Păi... am zis eu, neștiind ce ar trebui să spun... da, cred că el ar fi. Dar de unde îl cunoști tu pe Smog?

- Din cartea ta! mi-a răspuns ea.

- Dar... bunica spunea că nu știi să citești.

- Anul acesta merge la școală! Încuviință bunica.

- Nu am citit, răspunse Mara sigură pe sine, Smog mi-a spus.

- Ce ți-a spus? am întrebat și mai uimită.

O, da, Smog putea vorbi cu oamenii, dar din carte?

- Mara, i-am zis, te rog, spune-ne și nouă ce ți-a spus Smog. Am spus „nouă”, ca să o includ și pe bunică în poveste, mi s-a părut că i-am făcut o nedreptate, ea doar o însoțise pe fetiță în parc și mai mult am vorbit despre Smog decât despre ea.

Și Mara mi-a spus ce aflase de la Smog.

- Smog e cel mai mare dragon, adică nu numai că are aripile cele mai mari și coada cea mai puternică, a zis ea privindu-mă în ochi ca pentru a se asigura că înțeleg, el este căpetenia dragonilor, șeful lor adică, a completat întorcându-se și spre bunica. Dacă vrea, el poate veni imediat la noi, dar noi nu îl vedem pentru că dacă l-am vedea ne-am speria și nu am ști cine sau ce e, pentru că în lumea noastră nu sunt dragoni. Uau, asta era chiar prea de tot pentru o fetiță de șase ani. Deci, clar, vorbise cu Smog.

S-a uitat din nou la mine și atingându-mi mâna mi-a spus:

- Mă crezi, nu-i așa? Tu îl cunoști mai bine pe Smog. Deci, ca să nu mă sperie, mi-a vorbit din cartea ta. L-am auzit în gând și mi-a zis că el are puteri mari și că poate să îmi dea curaj.

Ei, da, Smog are puteri mari, dar curajul nu este un lucru și nefiind un lucru, nu i-l poți da cuiva în mână pentru ca el sau ea să și-l bage în buzunar sau în rucsac și atât timp cât are curajul asupra sa să nu se mai teamă de nimic. Dar să o lăsăm pe Mara să ne spună cum îi dăduse Smog curajul.

- Smog mi-a zis că acum cât am stat de vorbă, mi-a dat un strop de curaj, dar pentru o ființă atât de plăpândă (puii de dragon, chiar și cei mai mici sunt mai mari decât un elefant, asta vă zic eu, nu Mara) este suficient. Doar că nu știi că ai curaj până când nu verifici și, ca să fii sigur, trebuie să faci lucrurile de care te temei, de exemplu, zise ea, ridicându-se și îndreptându-se către pudelul legat de banca alăturată, să mângâi un cățel.

Stăteam și o priveam împreună cu bunica ei cum mângâia blana albă, iar cățelul încerca să o lingă pe mânuța care nu se retrăgea. Cum nu știam ce să zic, bunica zâmbi prietenoasă și scoase din rucsacul fetei un dragon roz de pluș. Nu semăna cu Smog, he he, nici pe departe, nici măcar cu un dragon-fetiță, dar m-am dezumflat, poate nu îi vorbise Smog. Poate curajul pe care îl căpătase era legat de vreo altă poveste și de jucăria de pluș. Când, brusc, s-a întors spre mine, mângâind în continuare cățelul și mi-a spus:

- Mulțumesc, Denaira!

Și apoi către bunica:

- E o zână! O prietenă a lui Smog!

Atunci, a trebuit să recunosc că vorbise cu Smog, am închis cartea și am plecat acasă, în Tărâmurile Îndepărtate.

Vă zic pa și vouă și ne mai vedem!

CURAJUL ESTE MAGIE